

Carles Rebassa
Sons bruts

Premi Carles Riba 2018

Proa

CARLES REBASSA

Sons bruts

PREMI CARLES RIBA 2018

EDICIONS PROA

BARCELONA

2019

Amb el suport del Departament de Cultura
de la Generalitat de Catalunya

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Sons bruts ha obtingut el Premi Carles Riba de poesia 2018, atorgat per un jurat format per Sebastià Alzamora, Maria Cabrera, Josep Maria Fonalleras, Josep Lluch i Teresa Pascual.

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Imatge de la coberta: © Lara Gianotti / Millenium Images, UK

Primera edició: febrer del 2019

© Carles Rebassa, 2019

Drets exclusius d'aquesta edició:

2019 Raval Edicions SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

Impressió: Liberduplex

ISBN: 978-84-7588-750-0

Dipòsit Legal: B-892-2019

Sumari

1. <i>Quina esplendor, quin imprecís esclat</i>	13
2. <i>Tu fas aquella olor que no és enlloc</i>	14
3. <i>Jo no em vull perdre i descobrir, després</i>	15
4. <i>El brollador és la mar que s'incendia</i>	16
5. <i>La llibertat és trencar les cadenes</i>	17
6. <i>Què estotjo —em dius als ulls— dins la mirada?</i>	18
7. <i>Per què esperar és mil cops pensar que vius</i>	19
8. <i>En un lloc d'arbres, calent, m'ets amic</i>	20
9. <i>L'amor són mil taronges: sol i lluna</i>	21
10. <i>És quan veig que la pau d'aquest combat</i>	22
11. <i>Jo tot just puc interpretar els senyals</i>	23
12. <i>Ara que ja ho tinc tot interpretat</i>	24
13. <i>No ens podem estimar com els amants</i>	25
14. <i>Per quins camins em desfaré de tu?</i>	26
15. <i>M'auria agradat conèixer-te més</i>	27
16. <i>Sons bruts de fera neta. Així es fa llebre</i>	28
17. <i>Si encara et torbes més a dir-me on vius</i>	29
18. <i>Me'n toco un ou, ja, de la meua vida</i>	30
19. <i>Ni quan no sóc capaç ni de lluitar</i>	31
20. <i>Res, no sé jo, i per a mi ja ho sé tot</i>	32
21. <i>«Quin és el lloc més bell del teu país?»</i>	33

22.	<i>El Papa ens ha advertit que no boixem</i>	34
23.	<i>Perquè vols caminar i t'ho impedeixen</i>	35
24.	<i>Sempre m'han dit que escrigui com un sol</i>	36
25.	<i>Mal envoltat de gent tinc vomitera</i>	37
26.	<i>Jo em moriré d'aquesta solitud</i>	38
27.	<i>Tu saps ben clar que no n'has de fer fruit</i>	39
28.	<i>Digues si això ha estat sols una aventura</i>	40
29.	<i>Diuen que a Eivissa un estel ha volat</i>	41
30.	<i>Molt bé! Dius que ets feliç? Així jo sent</i>	42
31.	<i>Per què tens por de mi? I en el reclam</i>	43
32.	<i>Fitar d'aquest tu estant que no em pertany</i>	44
33.	<i>No és llet el que es remou per mes entranyes</i>	45
34.	<i>La meua opinió no em cal ni a mi</i>	46
35.	<i>És per això que el nom de la rabassa</i>	47
36.	<i>Tal com havent begut cal pesar figues</i>	48
37.	<i>Jo, del que ets tu, no en vull saber ni el nom</i>	49
38.	<i>Donar el món a mirar o bé fer mirera</i>	50
39.	<i>Desert entre els amics, fart de deserts</i>	51
40.	<i>Sóc pres polític torturat a Espanya</i>	52
41.	<i>Menjar tombet, ser just un entre tants</i>	53
42.	<i>Sóc un vell verd i sóc un animal</i>	54
43.	<i>Donau una eina de protesta a un ca</i>	55
44.	<i>No em vull morir i que parleu bé de mi</i>	56
45.	<i>Amb Llull, March, Foix, el Dant, Blai...</i>	57
46.	<i>Fuig, ego! Em vas matant a pics d'agulla!</i>	58

47. <i>Ni amunt ni avall ni enlloc ni a part ni banda!</i>	59
48. <i>Cantar les quatre coses grans que sé</i>	60
49. <i>S'acaba la lliçó, i al passadís</i>	61
50. <i>Jo tombaria, prest, la catedral</i>	62
51. <i>Tan sols és ver que no hi ha cap camí</i>	63
52. <i>Escric i escric i no sé per què escric</i>	64
53. <i>Sadoll no vaig, ni un llamp, de poesia</i>	65
54. <i>No sóc pas jo. Ni les quatre parets</i>	66
55. <i>Te'n vas just quan em naix la primavera</i>	67
56. <i>Si tu eres feble és perquè jo era fluix</i>	68
57. <i>Hi ha una histèria molt col·lectiva</i>	69
58. <i>Cert: sóc un boig civil, franc tirador</i>	70
59. <i>No ploro per si ets mort, perquè no ho ets</i>	71
60. <i>Amb vinya i amb fenoll, i un rei al cos</i>	72
61. <i>Jo sóc un sac de nervis que demana</i>	73
62. <i>Tu no sabies si m'eres amic</i>	74
63. <i>Un temps tu eres el sol: la llum del dia</i>	75
64. <i>Mirar-te als ulls i nadar junts dins l'ara</i>	76
65. <i>Diré el que sent. Ja no em ve d'una rima</i>	77
66. <i>Ho saps? Vivint tants anys dins la caverna</i>	78
67. <i>Fer el vers talment com qui esquerda el mirall</i>	79
68. <i>Tu ets el meu brut, i aqueixa és la darrera</i>	80

Final 81

1

Quina esplendor, quin imprecís esclat
s'aviva cada tres minuts en mi?
Cos fresc de brollador, de gessamí,
ulls nous i somiats que m'han mirat.
És el làser fulgent que toca el fat
darrere estels, cossos terrestres i
les seves mans, els ulls!, pendents de mi,
la llengua vellutada, alè besat?

O és el silenci beix de cada dia,
de demanar si és somni o veritat,
aquest record humil i encès, just nat?
On és el caminói, on és la via
que em du a beure'm el vi en pell de l'amat?
Cos meu, tot set, beu-te'n el llim, si et tria!

2

Tu fas aquella olor que no és enlloc
més que en la teva pell: rar hemisferi
ocult dins els encants d'un planisferi
que és cel i mar i ets tu i és feina i joc.
Jo et vaig cercant la pell a poc a poc,
perquè el teu cos el veig com un misteri:
puc estimbar-m'hi, perdre-hi el senderi,
o he de ser gel quan resti encès en foc?

Tot són espurnes quan fa més d'una hora
que he fet l'amor amb tu però tot sol.
Et puc besar per dins o just per fora?
Anhelo, nu, que es prenguin sense dol
les llengües de la nostra llengua, al vol,
i fer el roll de l'amor, per dins, alhora.

3

Jo no em vull perdre i descobrir, després,
que el ver fou just mentida desitjada.
Vull caminar, no tenir la pensada
que això que faig fóra bo que no ho fes.
I jo no em donaria a qui em volgués
ni vaig cercant tot foll cap abraçada,
però rere la llum hi ha nova albada,
i llum vol llum, com carn vol carn, no més.

Jo no sé res, perquè el meu món és ara
i l'ara em crida a llançar-me al seu pit,
que quan ell riu el plor torna petit,
i la mel d'ell, de tan dolça, és mel rara.
I sé també, perquè amb els ulls m'ho ha dit,
que és cec l'amor; la bogeria, avara.

El brollador és la mar que s'incendia,
aigua que bull i inventa sabonera
per a imitar, novella i juganera,
la lluna dels teus ulls, nit —sol, de dia.
Tastant tot el teu cos, la darrerria
em diu, pels ulls, «Cos abrandat, espera!»,
i em cerca, m'interroga, m'accelera
i em besa en una pau que en mi fa cria.

Llavors, inquietuds posen alerta
els cossos nus i el seu ball de petons:
aquesta emoció és mentida?, és certa?,
batega igual que jo amb els ulls redons?,
o es perd a endevinar sensacions
que estimen pels seus ulls, la boca oberta?

La llibertat és trencar les cadenes,
o el pensament que permet de trencar-les?
És tenir un nom? Dir-se com tu, o Carles,
dir-nos els noms als ulls inflant les venes?
És travessar i no escoltar les sirenes?
O és jugar amb la cançó mentre tu parles,
i mous les galtes, i jo vull besar-les,
besar-te el pit d'espines i assutzenes?

És això, llibertat? O ho és la mà
que avança i arma somnis i fa miques
el ferro maleït del que no es fa?
Buidar d'aigua estancada tantes piques
i beure'm tot l'avui sense demà?
És viure lliure amb tu mentre m'ho expliques?

Què estotjo —em dius als ulls— dins la mirada?
L'amor, s'hi amaga, el cel de la nuesa,
la por de somiar tanta bellesa
i despertar-me sol de matinada,
el teu esguard, que em deixa ous i niuada,
que em menja i que m'enrampa de tendresa,
el teu gest d'home, als ulls, l'embriaguesa
d'aquesta olor que em deixes impregnada.

Tot el que és viu dins el país secret
i tot el que no veig, secret reialme.
I la tenebra, por, que per la balma
sembra fosc per dins el nostre indret.
I aquest silenci, i el futur del fred
quan tu em deixis tot sol, jorn fosc, per Palma.

Per què esperar és mil cops pensar que vius
i viure és enterrar-se dins l'espera?
Quin seny, quin foc roent, quina cantera
poden fer vius aquests desigs captius?
Quina pomada dins les cicatrius
fa alleujar coïssors a la vorera,
sulla i petita dins la travessera
de no anar enlloc i d'esperar els estius?

Aquest pas de capvespre de diumenge,
que pensa si et veurà demà, o quin dia?,
és viure en el futur. I l'ara es venja
quan els teus ulls remulls de poesia
s'allunyen del petó amb què et besaria,
i l'endemà l'amor tot sol em menja.